

Ten slotte de kern der zaak. Uit mijn stuk blijkt — collega WINDEMÜLLER deelt deze opvatting —, dat ik een *definitie* van een ziekenfonds onmogelijk vind. Het verwijt, dat het verkeerd zou zijn, een dergelijke definitie als uitgangspunt voor de betrokken artikelen te nemen, kan dus geen vat op mij hebben. Tot mijn spijt, want, wanneer een definitie mogelijk was, zou het dringend gewenscht zijn, ze inderdaad in te voeren, om verrassingen bij de gelegenheidstoepassingen der bepalingen te voorkomen; verrassingen, die, op grond van de geschiedenis van andere bepalingen, zeer zeker niet alleen theoretisch denkbaar zijn. Nu het woord ziekenfonds in tal van reglementsartikelen eenmaal een plaats gekregen heeft, zullen de berechtende lichamen der Maatschappij toch zeker wel met belangstelling vernemen, wat naar sommiger meening, ook zonder definitie, de kern van het begrip uitmaakt. Het kan toch geen overschatting van de algemeene vergadering zijn, wanneer men aanneemt, dat met een woord in een wetsartikel ook gedachten worden uitgedrukt. Deze gedachten in een meningswisseling voor den dag te laten komen, was de bedoeling van mijn schrijven.

De toelichtende omschrijving van collega VAN BRUGGEN zelf is intusschen een *petitio principii*. „Elke rechtspersoonlijkheid bezittende instelling, waarmede wij voor geneeskundige behandeling een overeenkomst aangaan, bezit, juridisch beschouwd, een ziekenfonds”. Dit is alleen juist, wanneer *wij* geen andere overeenkomsten sluiten voor geneeskundige behandeling, dan die inderdaad een ziekenfonds tot stand doen komen. Bovengenoemde uitspraak is dus practisch in haar geldigheid af hankelijk van wat de Maatschappij in haar contracten zal blijken te doen.

Delft, 9 December 1914.

J. G. SCHNITZLER.

EEN VERPLAATSBARE ONDERZOEK- EN OPERATIETAFEL.

Naar aanleiding van het ingezonden stukje van collega W. F. J. MILATZ in het voorgaande nummer van dit *Tijdschrift*, een enkel woord.

Dat er al lang verplaatsbare en vervoerbare onderzoek- en operatietafels waren, betwijfelt geloof ik niemand. Tot dusverre is het mij echter niet bekend, dat er een geconstrueerd werd, die als handig instrument bij het dagelijksch onderzoek in de spreekkamer van den algemeenen arts dienst kan doen en tevens met een enkelen handgreep opgevouwen, in het rijtuig medegenomen, elders kan worden gebruikt.

Een enkele blik op de operatietafel-raderbaar van collega MILATZ zal, dunkt mij, ieder overtuigen, dat deze overigens vernuftige vinding, mij niet heeft kunnen weerhouden, boven weergegeven meening te uiten.

Amsterdam, 14 December 1914.

L. N. S. WASSINK.

EEN SYMPHONIE OP HET THEMA „NAGEL” EN NOG WAT.

Op bldz. 1832—1836 (Bijblad 5 Dec.) leest men, behalve ontelbare malen het woord „nagel”, dat, in verband met het onderwerp, blijkbaar „spijker” of „pen” moet beteekenen, zeven maal het woord „nagelextensie”, driemaal „nagelkanaal” en eenmaal „doornageling”. Omdat ik wilde weten, of een Hollander, niet gewend aan geneeskundige literatuur, den zin dezer woorden zou begrijpen, vroeg ik hem, wat hij dacht over „nagelextensie”. Hij meende, dat er sprake was van uitgerekte, misschien wel uitgerukte nagels. Het „nagelkanaal” bracht hij in verband met den oorlog; er zou wel om gevochten worden, evenals om het Yserkanaal. Maar met die „doornageling” wist hij in het geheel geen raad.

Verder vroeg ik hem naar zijn meening over een cysteuse *opheldering* in het been en een *opheldering* in de femurdiaphyse (bldz. 1836). Tot mijn spijt wist hij over deze zaken geen opheldering te geven.

Een „spontaan-fractuur” (bldz. 1835) vond hij wel een zonderlinge uitdrukking, maar hij begreep toch de bedoeling ervan; daarentegen een „splinterbreuk”? (bldz. 1834). Na eenig aarzelen vroeg hij mij, of dit een breuk kon zijn, ontstaan door den splinter van een granaat.

Tot afwisseling vond ik op bldz. 1825 eens niet een germanisme, maar een, werkelijk allervermakelijkst, gallicisme.

Daar leest men: terwijl overmatige prikkels wanstaltige *luxurieuse* callusmassa's veroorzaken. Deze wellustige callus heeft mijn landsman, die ook Fransch verstaat, een prettig oogenblik bezorgd.

Ik schrijf dit waarlijk niet, om een verwijt te doen aan de redactie, die méér dan genoeg te doen heeft en niet aan al de zonden der inzenders ten opzichte van de taal bijzondere aandacht kan wijden. Maar laten wij, lezers — ik begroet collega DE HAAS (bldz. 1896) met genoeg en medestrijder! —, wanneer het al te dwaas wordt, onze waarschuwend stem doen hooren.

Bern, 11 December 1914.

A. C. HARTEVELT.

BRIEFWISSELING.

HET TEGENGAAN VAN BESLAAN VAN SPIEGELS.

Naar aanleiding van de mededeeling van den heer VAN LEDDEN HULSEBOSCH in het nummer van 5 December II. over dit onderwerp, deelt collega P. E. ROELANTS te 's-Gravenhage ons mede, dat hij reeds vele jaren tot dit doel gebruikt een soort lapjes, die, als men daarmede spiegels, brilleglazen, enz. goed afwrijft, het beslaan daarvan verhinderen, terwijl het zien door de brilleglazen er niet door belemmerd wordt. Ten bewijze daarvan zendt hij ons zulk een lapje toe, dat inderdaad vrij aardig aan den gestelden eisch voldoet. Volgens onzen brieveschrijver heeft hij deze lapjes reeds een jaar of vijf en voldeden zij, toen zij nieuw waren, nog veel beter en waren toen afdoende.

Zij zijn verkrijgbaar in boekjes, ongeveer honderd lapjes bevattend, bij de firma AITCHISON & Cie, opticians to H. M. Govt, Londen en Leeds, en dragen den naam van „Lasin”; ook zouden zij in den handel voorkomen in den vorm van een penseel.

Redactie.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Onderwijs aan zwakzinnigen.

De *Nederlandsche Staatscourant* 1914, n°. 274, bevat in een afzonderlijk bijvoegsel van 102 bladzijden, de verslagen over het jaar 1913 aan de regeering uitgebracht, betreffende de in dat jaar van rijkswege gesubsidieerde gemeentelijke en bijzondere scholen voor zwakzinnigen. Het aantal dezer scholen onderging in 1913 geen verandering en bleef op achttien. De thans bestaande scholen zijn de volgende: één openbare school te Arnhem, één openbare te Dordrecht, drie openbare te 's-Gravenhage, twee openbare en één bijzondere christelijke te Rotterdam, één openbare te Haarlem, één openbare te Utrecht, één bijzondere christelijke te Ermelo, één bijzondere te Oosterbeek, vijf bijzondere, waaronder één christelijke, te Amsterdam en één bijzondere te Maastricht. Het gezamenlijk aantal leerlingen dezer scholen bedroeg op 31 Dec.